

BANDEN

(Breaking the String)

Spel in twee bedrijven

door

FRANK VICKERY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **BANDEN - BREAKING THE STRING** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK VICKERY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Iris - een neurotische, zeer bezitterige moeder.

Ron - haar man.

Simon - haar zoon. Vierdejaars medisch student.

Deryn - vriendin van Simon.

DECOR:

De smaakvol ingerichte woonkamer van Ron en Iris in hun huis in een buitenwijk. Weinig, maar mooie meubels. Een hoge leunstoel staat voor rechts en links daarvan staat de bank met een bijzettafeltje waarop een asbak staat. Voor links staat tegen de muur een halfronde tafel met wat boeken en een grote foto van Simon als jongetje van een jaar of zes-zeven. Erboven hangt een spiegel. Achter links is een deur naar de gang. Achter is ook een boogvenster met vitrage en zware pluche gordijnen. Aan weerszijden hiervan hangt een wandlampje. Rechts is een deur naar de keuken en voor rechts staat een bureautje tegen de wand, waarboven een waardevol schilderij hangt.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Het is vrijdagmiddag, kwart over vier. Iris zit voor het boograam en Ron zit op de bank. Hij rookt een pijp en vult een kruiswoordpuzzel in.

Iris: Ik begrijp niet waarom hij zo laat is.

Ron: *(zonder op te kijken)* Hij is niet laat. Hij zei dat we hem niet voor vijf uur moesten verwachten.

Iris: *(over haar schouder)* Op z'n laatst. Vijf uur op z'n laatst had hij gezegd, zei jij.

Ron: *(kijkt op zijn horloge)* Het is pas kwart over vier.

Iris: Hij komt altijd vroeg. Hij blijft nooit ergens hangen. Hij weet dat ik hem graag vroeg thuis heb.

Ron: Ik wou dat je wegging bij dat raam.

Iris: Ik zit op de uitkijk.

Ron: Straks praten de mensen daar nog over.

Iris: Rustig laten praten. Ik doe niks verkeerds. Het is niet bij de wet verboden voor een moeder om op de uitkijk te zitten voor haar zoon. *(kijkt om naar Ron)* Weet je zeker dat hij vijf uur zei, Ron? *(Ron antwoordt niet)* Ronnie, ik heb het tegen jou. *(hij kijkt haar aan)* Weet je zeker dat Simon vijf uur zei ?

Ron: *(vaag)* Denk ik wel, ja.

Iris: *(komt naar hem toe)* Denk je? Denk je? Waarom heb je het niet opgeschreven? Daarvoor ligt het er, hoor, dat blocnotje.

Ron: Welk blocnootje?

Iris: Dat daar, bij de telefoon. Eerlijk, Ron, eerlijk. Soms zou ik je.. *(trekt een gezicht)* soms.. *(gaat terug naar het raam)* Ik snap ook niet waarom hij op donderdag moest bellen. Niet om negen uur op donderdag. Hij weet dat ik Vrouwenvereniging heb op donderdag. *(stilte)* Hoe laat is het nu, Ron?

Ron: *(zonder op horloge te kijken)* Net kwart over vier geweest.

Iris: Vorige keer was hij vroeger thuis. Ik weet het nog, want ik was naar de kapper geweest, en ik was nauwelijks een half uur voor hem thuis. Kan niet veel later geweest zijn dan drie uur.

Ron: Misschien had hij nog iets te doen of wilde de auto niet starten.

Iris: Er zou met die auto niets aan de hand mogen zijn. In zijn laatste brief schreef hij dat hij hem net een beurt had laten geven.

Ron: Ik zei ook alleen maar **misschien** wilde hij niet starten. Hoor eens, waarom kom je niet hier zitten?

Iris: Nee, dat kan ik niet, dat kan ik niet. Ik moet iets **doen**.

Ron: Nou, kom dan kijken hoe de grote wijzer naar de twaalf loopt.

Iris: Ja ja, maak jij er maar grapjes over. *(gaat naar de spiegel)* Ik heb hem in geen drie maanden gezien.

Ron: Ik ook niet.

Iris: Maar voor jou is het anders. Jij bent zijn moeder niet. *(inspecteert haar haar in de spiegel)* Drie maanden en maar drie brieven! Je zou toch verwachten dat hij zijn moeder vaker zou schrijven. Of bellen. Hij heeft geen gebrek aan geld. Hij kan altijd bellen.

Ron: Hij heeft toch gebeld?

Iris: Ja, op een donderdag toen ik naar het Vrouwenvereniging was. Waarom op donderdag, zal ik wel nooit begrijpen. Als hij nou geschreven had om te laten weten dat hij op zou bellen. Nou, dat zou dan nog iets geweest zijn. Ik zou het uitgesteld hebben, ik zou niet gegaan zijn. *(een gedachte komt bij haar op)* Ron, er zal toch niets mis zijn?

Ron: *(maakt sussende geluiden, vouwt de krant op)* Ik denk dat ik een kop thee ga zetten.

Iris: Oh nee, oh nee. *(wijst naar de keuken)* Ik heb daar alles klaargezet en ik laat jou niet alles weer door elkaar gooien. Jij wacht tot Simon komt en dan drinken we samen thee. Het is goed dat het alleen maar een slaatje is. Iets warm zou al verpieterd zijn.

Ron: Het zou me niks verwonderen als het toch wel verpietert.

Iris: Doe niet zo gek. Een slaatje verpietert niet.

Ron: Het kan uitdrogen.

Iris: Alleen als het urenlang blijft staan.

Ron: Je hebt het om één uur al klaargezet.

Iris: Niks aan de hand. Niks aan de hand. Ik heb het bedekt met folie. Ik wou dat jij je er niet mee bemoeide, Ron. *(loopt naar hem toe)* Ik zou meteen de wind van voren krijgen als ik je ging vertellen hoe je je tuin moest ompsitten. Niet? Niet?

Ron: *(zucht en schudt zijn hoofd)* Ik had het je nooit gisteravond moeten vertellen. Vanmiddag om twee uur zou vroeg genoeg geweest zijn.

Iris: *(naar de bank)* En ik zou als een gek rondgerend hebben.

Ron: *(bijna tegen zichzelf)* Doe je toch wel.

Iris: Dat zou jij leuk vinden, hè? Dat ik klem zou komen te zitten in de keuken in mijn haast om een maaltijd voor hem klaar te maken.

Ron: Iris, het is onze zoon die komt logeren, niet Prins Philip.

Iris: Ja ja, jij kunt er grapjes over maken. Maar ik wil dat alles tiptop is als mijn zoon thuiskomt. De hemel weet dat hij zijn moeder zo vaak niet bezoekt en om alles klaar te krijgen, heb ik tijd nodig. En tijd is niet twee uur 's middags.... *(zij rolt de R)* Ronald. *(stilte. Iris loopt terug naar het raam. Ronald merkt dat zijn pijp uit is en steekt een lucifer aan. Opeens barst Iris voor het raam uit in enthousiasme)* Daar is hij!! Daar is hij!! *(Ron springt bijna uit zijn stoel van schrik)* Oh nee, nee

hoor, verkeerde auto. Ik dacht zeker dat Simon aan het stuur zat. Het was net zo'n auto.

Ron: *(hand op zijn borst)* Ik zou willen dat je dat niet meer deed, Iris.

Iris: Wat niet deed?

Ron: Zo schreeuwen. Als ik een hartkwaal had gehad, was je me kwijt geweest.

Iris: Ik weet niet wat jou mankeert. Je raakt nergens meer opgewonden van.

Ron: 's Middags niet. Meestal bewaar ik 't tot 's avonds, maar tegen die tijd.. nee, laat maar. *(Iris geeft hem een doordringende blik en keert zich weer naar het raam)*

Iris: *(na korte stilte)* Hij heeft prachtig weer gehad voor de reis hierheen.

Ron: Ja, rijden in dit weer is een dorstig karwei. Misschien is hij onderweg gestopt om wat te drinken.

Iris: Nee. Simon niet. Hij weet dat ik op hem wacht en hij laat me niet graag wachten. Hij weet dat ik me dan zorgen maak. En hij drinkt ook niet, als hij moet rijden.

Ron: Ik bedoelde ook niet te veel drinken. Een halfje tegen de dorst.

Iris: Ik heb anders genoeg te drinken in huis.

Ron: Ja, maar dat zit in de koelkast, driehonderd kilometer van waar hij nu is.

Iris: Nou, misschien heeft hij wel een paar blikjes meegenomen. Dan zou hij niet eens hoeven te stoppen, wel?

Ron: *(geeft op)* Nee, okee, Iris.

Iris: *(kijkt nog steeds uit het raam)* Heb je zijn elektrische deken aangezet, Ron? *(Ron trekt een gezicht. Hij heeft het vergeten)*

Ron: Ja.

Iris: Goed zo. Want dit weer is bedriegelijk. Het is warm, maar het is te vlug na die koude periode die we gehad hebben. In de schaduw is het nog best kil.

Ron: Ik zou willen dat je daar wegging.

Iris: Oh, hou je kop. *(strekt haar nek om beter te kunnen zien)* Ik zie dat de burens een deuk in hun auto hebben.

Ron: Ja. Dat heeft zij gedaan toen ze een éénrichtingsverkeersstraat doorreed.

Iris: Als je met die opmerking de bedoeling hebt om van het rijexamen af te houden, dan heb je geen succes, Ron.

Ron: En als je maandag net zo rijdt als gisteren, zul je met je rijexamen ook geen succes hebben.

Iris: Toe maar. Precies wat ik nodig heb. Louter aanmoediging.

Ron: Ik heb het je al eens eerder gezegd, Iris, en ik zeg het je nog eens. Je zult met die examiner niet kunnen bekvechten, zoals je dat met

mij kunt.

Iris: Nou ja, je weet dat ik niet tegelijk naar aanwijzingen kan luisteren en rijden.

Ron: Toch zul je dat moeten, maandag. (*Iris kijkt hem even vol afschuw aan*) Je bent nog niet klaar voor je rijexamen, Iris. Het lukt je nog steeds niet te keren in acht bewegingen. (*Iris neemt het asbakje van de armléuning van de stoel en leegt het in een prullenmand naast de halfronde tafel*)

Iris: Toe maar, maak er maar grapjes over. Je gaat lachen met de andere kant van je gezicht als ik thuiskom met mijn rijbewijs. En waar zeur je over? Vorige keer deed ik het in zes bewegingen.

Ron: De bedoeling is drie, Iris.

Iris: (*zet het asbakje terug*) Je neemt me ook altijd mee naar dat nauwe straatje. Waarom niet naar Mount View Road? Die is veel breder.

Ron: Omdat Mount View Road niet in het examencircuit ligt, en waar ik je mee naartoe nemen wel. (*Iris loopt naar links en trekt het tapijt glad met de hiel van haar schoen*)

Iris: Rosemary Miller slaagde de eerste keer voor haar rijexamen en zij had maar zes lessen gehad.

Ron: Iris, na zes lessen wou jij nog wegrijden met de handrem aan.

Iris: Nou, de tijd zal het leren en maandag is niet ver meer.

Ron: (*na korte stilte*) Je kunt net zo goed achteroverleunen en je een beetje ontspannen. Hij komt er niks vroeger door. (*lange stilte, terwijl Iris op de leuning van de bank trommelt*)

Iris: Stel je voor: opbellen op donderdag! Hij belt nooit. De enige avond in de week dat ik uitga en wat gebeurt er? Hij belt op! Hij belt op en jij neemt de boodschap aan! Jij neemt de boodschap aan en vergeet hem op te schrijven!!

Ron: Ik heb het niet vergeten.

Iris: Nou, hoe dan ook, je hebt hem niet opgeschreven. Weet je zeker dat je alle details hebt, Ron? De tijd?

Ron: Vijf uur.

Iris: De dag?

Ron: Vrijdag.

Iris: Weet je zeker dat het deze vrijdag is?

Ron: (*denkt even na*) Morgen, vrijdag, zei hij. Ja.

Iris: Als je toch het verkeerde weekend hebt, Ron, zo helpe mij, dan zal ik je.... zal ik... (*springt op*) Ssstt.. dat is een auto...!

Ron: Dat is niet...

Iris: Ssstt.... (*zij luistert*) Nee, dat is hem niet.

Ron: Wist ik.

Iris: Weet je zeker dat je horloge niet achterloopt?

Ron: Bij het nieuws van één uur liep het nog gelijk. *(stilte)*

Iris: Als hij ergens was gestopt, zou je toch denken dat hij op zou bellen om het te zeggen.

Ron: Om wat te zeggen?

Iris: Dat hij gestopt was en dat hij wat later zou komen.

Ron: Ik heb je dat al gezegd, Iris, je maakt te veel drukte.

Iris: Ik kan het niet helpen. Ik ben van nature nogal bezorgd.

Ron: Ik zei niet "zorgen" maar "drukte". Daar moet je mee uitkijken, dat kan ik je wel vertellen. Simon houdt daar niet van, dat weet je.

Iris: Daar weet ik niks van.

Ron: Oh, jawel. Je brengt hem in verlegenheid.

Iris: *(die rechtop is gaan zitten)* Hoe durf je? Hoe durf je te zeggen dat ik hem in verlegenheid breng?

Ron: Toch doe je dat.

Iris: Wanneer dan? Wanneer zou ik zoiets doen?

Ron: De hele tijd. Je doet het de hele tijd. Iedere keer als je zo'n drukte maakt. Hij is je kleine jongetje niet meer, weet je?

Iris: Jawel, is hij wel.

Ron: Hij is drieëntwintig jaar!

Iris: Hij is nog steeds mijn jongen en dat zal hij altijd zijn. *(in de gang gaat de telefoon)* Ik neem hem wel. *(gaat haastig naar de gang. Achter)* Hallo... Oh hallo, Freda.. ja.. moet je luisteren, ik kan nu niet. Ik verwacht ieder moment een telefoontje van Simon en ik wil de lijn vrijhouden. Ja, goed, lieverd. Maandag meteen na mijn rijexamen. Ja... doe ik. Bye bye. *(komt terug in kamer)* Dat was Freda die even wou praten. Ik heb haar gezegd dat ze maandag maar moet bellen. *(gaat op bank zitten)* Het wordt wel tijd, Ron.

Ron: Waarom ga je niet wat zitten lezen?

Iris: Oh nee, ik zou me niet kunnen concentreren. *(niet in staat te blijven zitten, loopt ze weer naar het raam. Als ze ziet dat Simon nog nergens te zien is, loopt ze naar Ron en gluurt over zijn schouder naar de puzzel. Ron merkt dit en keert de krant weg van haar. Ze zucht diep en gaat weer op de bank zitten)*

Ron: *(denkt hardop)* Vier letters en vier letters. Groeit in de tuin en in de open haard.

Iris: *(herinnert zich iets)* Rode kool.

Ron: Wat?

Iris: Rode kool. Helemaal vergeten rode kool te halen en je weet hoe lekker Simon rode kool vindt.

Ron: *(kijkt naar zijn krant)* Ik denk dat je gelijk hebt.

Iris: Hoezo denk je dat ik gelijk heb? Natuurlijk heb ik gelijk.

Ron: Nee nee. Het past erin.

Iris: Wat past?

Ron: Vier letters en vier letters. Groeit in de tuin: rode kool. En in de open haard: rode kool. Rode kool is de oplossing. *(hij schudt zijn hoofd en glimlacht in zichzelf, terwijl Iris hem ontsteld aankijkt)*

Iris: *(met bijna iets van bezorgdheid in haar stem)* Ik geloof dat jij te veel van die puzzels doet, Ron. *(buiten is een auto te horen. Iris rent naar het raam)* Hij is het. Simon is er. Ik zei toch dat hij voor vijf uur zou komen, niet? *(roept)* Simon! *(ze wuift naar hem, absoluut niet in staat haar opwindning te beheersen. Opeens stopt ze. Ze kijkt snel over haar schouder naar Ron en dan weer het raam uit. Er is iets mis. Ze is duidelijk van slag. Ze gaat weer terug naar de bank. Ron voelt dat er iets is en kijkt naar haar)*

Ron: Wat is er aan de hand?

Iris: Niets.

Ron: Is er iets mis?

Iris: Nee, niets.

Ron: Waarom deed je...?

Iris: *(scherp)* Ik zei toch dat er niets is. *(men hoort twee autodeuren dichtslaan en een moment later klinkt de voordeurbel. Ron die in de krant zat te kijken, kijkt op)*

Ron: Ga je niet opendoen?

Iris: Nee, doe jij maar.

Ron: Ik dacht dat jij wel.....

Iris: Nou, dat heb je dan verkeerd gedacht, niet? *(voordeurbel weer, deze keer langer)* Doe nou open, Ron, voordat de batterijen leegraken. *(Ron staat op en gaat naar de gang)*

Ron: *(achter)* Hallo, jongen, hallo.

Simon: *(achter)* Hallo, pa.

Ron: *(achter)* Niet in de deur blijven staan. Kom binnen, kom op, kom binnen. *(intussen heeft Iris de krant gepakt en is uiterst links op de bank gaan zitten. Simon komt aarzelend de kamer binnen. Naar midden)*

Simon: Hallo, Mam. *(Iris kijkt op en forceert een glimlach)*

Iris: Simon. *(ze kijkt weer in de krant. Simon kijkt de gang in en wenkt iemand om binnen te komen. Deryn op, gevolgd door Ron)*

Simon: Mam, mag ik je Deryn voorstellen?

Iris: *(zonder van de krant op te kijken)* Je bent afgevallen.

Simon: Nee, niet waar.

Iris: Ja. Wel waar. Je bent wel afgevallen. *(ze kijkt naar hem)* Ik vind dat je wel had mogen bellen. Je had kunnen opbellen en iets kunnen zeggen.

Simon: Deryn, dit is mijn mam. *(Iris weer bezig met haar krant)*

Deryn: Hallo.

Simon: En mijn pa.

Ron: Hallo, lieve kind. Nou, laten we niet blijven staan. Kom op. Laten we gaan zitten. *(Simon laat Deryn in de leunstoel zitten en Ron gebaart naar Simon dat hij naast zijn moeder op de bank moet gaan zitten. Ron staat naast Deryn. Stilte)*

Deryn: Ik hoop dat de koffers niemand in de weg staan.

Iris: *(tegen Simon)* Koffers?

Deryn: *(kijkt vlug naar Iris en naar Simon)* Ik heb ze in de gang laten staan.

Simon: Deryn blijft ook logeren, mam.

Iris: Oh ja?

Simon: Als je er geen bezwaar tegen hebt. *(Iris kijkt Simon scherp aan en kijkt weer in haar krant. Ron probeert de gêne te doorbreken)*

Ron: Ik breng ze wel even naar boven.

Deryn: *(tegen Iris)* Als het niet ongelegen.....

Iris: *(tegen Simon)* Je had kunnen opbellen en het kunnen zeggen. Je had op zijn minst kunnen opbellen en het kunnen zeggen.

Simon: Ik wilde je verrassen.

Deryn: Ik zei je toch dat het niet gelegen zou komen. *(tegen Simon)* Niet?

Simon: *(tegen Deryn)* Het is wel goed. *(tegen Iris)* Niet?

Iris: Ik heb de logeerkamer niet klaar.

Simon: Oh, ik snap het. Nou, okee dan. *(staat op)*

Iris: Waar ga je naartoe?

Simon: Als er voor Deryn geen plaats is, is er voor mij ook geen plaats.

Iris: Ik heb helemaal niet gezegd dat er geen plaats was. Ik zei alleen dat hij niet klaar was.

Simon: Mam, bij jou betekent dat hetzelfde.

Iris: Zeg maar tegen je vader dat hij een elektrische deken in de logeerkamer moet leggen. *(Simon glimlacht tegen haar en tegen Deryn en gaat af. Deryn kijkt de kamer rond, terwijl Iris naar haar staart. Tenslotte ontmoeten hun blikken elkaar)* Je kent hem nog niet zo lang, hè?

Deryn: Oh, we kennen elkaar al een jaar, maar een paar maanden geleden zijn we pas...

Iris: Wat?

Deryn: Elkaar wat meer gaan zien.

Iris: Het verwondert mij dat hij tijd heeft om met jou om te gaan. Ik kreeg de indruk dat zijn vierde jaar nogal zwaar was.

Deryn: Dat is het ook, maar de boog kan niet altijd gespannen staan. *(Iris staat op en gaat naar de spiegel)*

Iris: Ik neem aan dat jij ook dokter wilt worden?

Deryn: Ik? *(ze lacht)* God nee, zeg.

Iris: *(frunnikt aan haar haar)* Dus jullie gaan niet naar dezelfde faculteit?

Deryn: Nee.

Iris: Maar waar hebben jullie elkaar dan ontmoet?

Deryn: In een wasserette.

Iris: *(met afkeer)* Werk jij in een wasserette?

Deryn: *(lacht)* Nee, natuurlijk niet.

Iris: *(bijna bang om het te vragen)* Wat doe je dan precies?

Deryn: Ik ben kunstenaar. Ik teken en schilder en beeldhouw dingen.

Iris: Wat voor dingen?

Deryn: Meestal mensen.

Iris: Goddank. Ik was even bang dat je een van die moderne kunstscheepsels was die al die rare vormen en kleuren schilderen en ze dan mooi noemen.

Deryn: Nee, ik ben bang dat ik nogal conventioneel ben. Ik heb één keer een abstract gedaan in mijn eerste jaar. Maar dat was nou niet bepaald mijn idee van mooi.

Iris: Dat heeft jou natuurlijk aangetrokken in Simon.

Deryn: Wablieft?

Iris: Nou, als je mensen tekent, en hij is zo, nou ja, ik geneer me om het te zeggen. Dat zou niet zo moeten zijn. Ik zou trots moeten zijn en dat ben ik ook. Ik bedoel, hij kan het ook niet helpen dat hij zo knap is, wel? Ziezo, nou heb ik het gezegd.

Deryn: *(beetje verlegen)* Ja, hij ziet er wel goed uit, ja.

Iris: Natuurlijk, zijn vader zag er goed uit, daar schaam ik me niks voor, maar hij lijkt niet op zijn vader. *(gaat op de bank zitten)* De keren, je zou het niet geloven, maar de keren dat mensen naar me toe kwamen toen hij nog een baby was om me te vertellen hoe mooi hij was. Te mooi voor een jongen, zeiden ze dan. En in feite is hij niet veranderd. Hij is nog net zo. Behalve dat hij afgevallen is. Maar een week thuis met zijn moeders keuken en het is weer dik voor elkaar. *(ze geeft Deryn de foto)* Alsjeblieft, dat is kleine Simon.

Deryn: Alleen is hij nu niet meer zo klein, hè?

Iris: Maar nog net zo mooi.

Deryn: Ik zou zeggen dat knap een beter woord is.

Iris: Het komt op hetzelfde neer.

Deryn: Nee, niet waar.

Iris: *(snauwt)* Wat zeg je?

Deryn: "Mooi" zeg je meestal van de vrouwelijke sekse.

Iris: *(verbluft)* Je kunt dit beter maar meteen horen, liefje....

Deryn: Ik heet Deryn.

Iris: Wel, je kunt het beter maar meteen horen, maar zulke praat duld ik

hier in huis niet.

Deryn: Wat voor praat?

Iris: Wat je net zei. Dat woord.

Deryn: (*denkt even na*) Seks?

Iris: (*flink*) Ik zei dat ik het niet duld.

Deryn: Mijn God, u bent niet echt!

Iris: Hoe durf je? Hoe durf je me dat te noemen?

Deryn: (*betuigt haastig spijt*) Okee, het spijt me.

Iris: Dat zou ik ook denken. Eerlijk! De jongelui van tegenwoordig!!

Deryn: Alstublieft, laten we geen ruzie maken.

Iris: Ik ben oud genoeg om je moeder te zijn.

Deryn: Ik heb gezegd dat het me spijt.

Iris: (*keert zich tot haar*) Dat zou ik ook denken. Ik zou toch denken dat het je spijt.

Deryn: Het komt omdat u over hem praat....

Iris: Waarom zou ik niet over hem praten?

Deryn: (*staat op*) Laat me alstublieft uitspreken. U praat over hem in allemaal verkeerde termen. Hij is niet klein meer en hij is zeker niet "mooi". (*Iris wil haar in de rede vallen, maar Deryn spreekt door*) Knap, ja. Maar niet "mooi". Hij is helemaal niet zoals u hem ziet.

Iris: Wie denk je wel dat je bent? Wat geeft jou het recht, denk je, om mij te vertellen hoe ik mijn zoon moet zien? (*Deryn vertelt het haar bijna, maar doet het niet*)

Deryn: Alstublieft, laten we erover ophouden. Ik weet zeker dat Simon het niet leuk zou vinden.

Iris: (*neemt foto terug*) Als je daar klaar mee bent..? (*ze zet hem weer op de tafel*)

Deryn: Hoor eens, ik wilde dit weekend helemaal niet komen.

Iris: Waarom ben je dan toch gekomen?

Deryn: Omdat Simon me uitgenodigd heeft.

Iris: Is het zo moeilijk om "nee" tegen hem te zeggen?

Deryn: Om eerlijk te zijn: ja. Ik geloof niet dat ik ooit nee tegen hem zou kunnen zeggen, wat hij me ook zou vragen.

Iris: Oh, staan de zaken zo? Ik snap het.

Deryn: Ik weet zeker dat u wel weet hoe dat aanvoelt. (*Iris kijkt naar haar*) Ik bedoel.... (*gaat twee stappen dichterbij haar toe*) Ik geloof dat u ook geen "nee" tegen hem zou kunnen zeggen. Tenminste, niet gemakkelijk.

Iris: Jij weet niet wat ik denk. Ik ben zijn moeder en dat is iets wat jij nooit zult zijn.

Deryn: (*keert zich een beetje van haar af*) En wat ik ook nooit zou willen zijn.

Iris: Doe niet zo neerbuigend.

Deryn: (*bijt op haar tong*) Sorry, dat was niet mijn bedoeling.

Iris: Jij bent zo neerbuigend.

Deryn: Hoor eens, ik doe mijn best omwille van Simon. Waarom kunt u dat niet?

Iris: (*komt naast de leunstoel staan*) Op een dag zul je zelf moeder zijn, wat God verhoede. Dan snap je pas wat het betekent. Mensen, vooral jonge mensen hebben geen notie van wat het betekent een moeder te zijn, vandaag de dag. Niet een goede moeder, in ieder geval.

Deryn: Kan best waar zijn. Dus het enige dat jonge mensen kunnen doen, is leren van de fouten van de ouderen.

Iris: Jij denkt dat je heel slim bent, hè?

Deryn: Het enige wat ik wil.....

Iris: Ik heb jouw type eerder ontmoet. Overal een antwoord op, ik weet het. Je denkt dat je alles weet, hè?

Deryn: Als u wilt dat ik wegga, dan ga ik wel.

Iris: Dat zou je leuk vinden, hè? Weggaan, als Simon wil dat je blijft. Dan kun je mij de schuld geven. Hem vertellen dat je bij mij niet welkom was.

Deryn: Dat hoef ik hem niet meer te vertellen. (*Iris kijkt haar aan*) Hij is niet blind. Hij zag net zo goed als wij allemaal dat u niet gek was op het idee dat ik ook zou blijven.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto